

Espanya no és la Pàtria dels catalans. No és més que l'estat o agrupació política a què pertanyen.

Prat de la Riba

ANY I N.º 2
Coll-Blanc, 10 desembre 1930

BANDERA

...AL VENT DÉXFEM-LA EN SENYAL DE LLIBERTAT!

MUSEU D'HISTÒRIA
AJUNTAMENT DE L'HOSPITALET

Poble, aixeca't
i camina!

(De L'opinió)

Redacció i Administració:
COLL-BLANC, 47 - HOSPITALET

Què ha de fer la joventut Els XX anys de "L'Univers"

Vida d'aquesta simpàtica associació coral

PARAULES DEL MOMENT

La lliçó de la vaga

L'ideal és la vibració intensa de l'esperit per un bé difícil d'abastar; si aquest ideal és noble i absolut té una força abassegadora de totes les energies de l'individu.

En l'ordre humà, l'ideal de Pàtria és tal vegada el més pregon i el més complex; si aquest ideal se'l fa seu una joventut ardida i sana, preparada pel sacrifici, ennoblirà un poble, una raça; aquest ideal, però, adulterat i explotat a profit de les persones, serà el focus més potent de tota mena d'odis i venjances.

Tots els qui hem obert els ulls als afers públics durant els anys ignominiosos d'una dictadura i hem estat formats a l'escalf de les idealitats reivindicadores de la Pàtria, llavors somertes i aparentment unificades, daliem per l'hora propícia de poder exercitar els membres i activitats en la tasca constructiva i redemptora, i vam tenir per tant una íntima joia en l'hora que desaparegué l'obstacle.

Però, oh tragèdia dissortada!, aquesta joventut ardida, armada amb l'idealisme més sencer, quan esperava ésser requerida per donar la batalla a l'enemic i laborar per la grandesa de la Pàtria, s'ha sentit sols convidada a l'odi fratricida atada a l'anarquia, empesa a les lluites intestines, estèrils, enervants i descoratjadores, bones solament per ventilar rancúnies personals que als joves no interessaven i aptes per sembrar el zel i minvar l'afecte per aquells que si no han fet triomfar la causa, han esmerçat la seva vida en servir-la i defensar-la.

BANDERA vol fer sentir la seva protesta irada: som els joves tot just arribats; ens interessa tot. Tant sols girem la cara amb menyspreu a aquells qui esmercen el seu esforç, malaguanyat!, en esbrinar els seus odis, molt més si són per ensorrar la tradició política catalana que, podrà ésser tan discutible com vulguin, però que ningú pot negar, de bona fe, la seva sinceritat i noblesa.

Als qui fomenten la discòrdia els afillem amb la U. P. més subtil que hagués pogut germinar Espanya per destruir el catalanisme. Els joves voiem ideals, no odis.

SIS ANYS DE COVARDIA CIUTADANA A HOSPITALET

Amb fàstic recordo aquells temps en què el poble d'Hospitalet sorri el matonisme autoritari d'un senyor erigit en amo de vides i hisendes per obra de la dictadura i per gràcia de la poca dignitat ciutadana. Quan a un nome carregat d'agafies i previsions se li dona una certa autoritat, sempre constitueix un perill pels que a ell estan supeditats. Mes aquest perill augmenta si a l'ignorant autoritat, se'l volta de gosses que aptaudeixen les seves bajanates.

Digué un filòsof grec que els adulars eren un agot de l'humanitat. Mes, quan l'actuació d'aquests covars es funestíssima, es quan estan al servei d'un superbiós amb autoritat.

Dec confessar que, a desgrat de tots els defectes de l'ex batlle Gimenez, dubto que sense la influència que damunt d'ell exercien els atalacs dels gosses, hagués comès l'acte vandàlic que en la meua persona va cometre la nit del 19 de juny de 1925. Però, és clar, l'inhumana acció, en compte de desvetllar protestes i censures, merescut elogis de tots els qui tenen la dignitat tancada dintre l'estómac.

Voleu que faci desfilir els noms de l'escamot que es rabejava en el llac putrefacte de la tonta vanitat de l'ex batlle?

No cal, tots els coneixeu. Es veritat que molts d'ells avui s'atreveixen, àdhuc, per reivindicar-se, a insultar al que ahir aplaudien en els banquets. Aquests despreciables paràsits de la vanitat estranya, que en temps del Giménez, amb paciència de cans esperaven el pinso o l'acaronament de l'amo, avui els veureu

que gallegen, previ un canvi d'etiqueta.

En tots els sectors polítics en trobareu d'aquests insectes, disposats a servir al qui millor pagui, àdhuc en el camp republicà, puix ells són dels que sempre van a la caça de la teca.

Deixem ja als covards professionals i dediquem les ratlles finals al condecorat batlle.

He dit que amb mi va cometre un acte inhumà que entra plenament a la jurisdicció del Codi penal. Però així i tot, per part del poble no hi hagué la més mínima protesta. A què fou degut el silenci ciutadà davant l'infàmia comesa? A la covardia dels ciutadans en aquells temps.

Un altre atropell comès pels ex pupins fou la destitució dels regidors, senyors Murà, Castelló, Argente i Busquets.

De la destitució d'aquests honorables ciutadans ningú va protestar-ne; només el qui signa aquestes ratlles que, davant el desvergonyiment governatiu, va traslladar-se a Madrid i, davant l'aleshores ministre de Governació, féu vibrar la seva protesta per la destitució d'uns homes que, dins el Consistori, complien amb el seu deure volent posar llei a la disbaixa administrativa imperant per la voluntat de l'upetitista Giménez. Uns homes que cometeren el gran pecat de saber el què era la dignitat.

Com he dit, ningú més protestà, i el silenci de la majoria donà aprovació a aquesta ofensa a la civilitat, com abans ja ho havia fet amb altres atropells comesos pel qui aleshores era amo i senyor i la seva ramada de cans.

LLORENS ESCUDERO I LOZANO

Enguany s'escau el 20è. aniversari de la fundació d'aquesta entitat. Els seus socis ho celebren aquests dies amb un estol de festes d'alegria. En aquesta avinentesa foyosament ha de resultar escaient un reportatge de la vida d'aquesta simpàtica associació coral.

Desitjosos de recollir les dades que ens són necessàries per oferir-les als lectors de BANDERA, hem anat a trobar alguns dels elements que actualment regeixen l'entitat. En el salónet—senyorivol—de la secretaria hem descabdellat la conversa amb el vicepresident Sr. Ricard Jolis, un jove que esmerça les seves hores d'esplai treballant en pro de la cultura que fomenta "L'Univers" i el senyor Bartomeu Guardiola que fou un dels fundadors i actualment és el conserge de l'entitat.

En amable companyonia hem iniciat la conversa. El senyor Guardiola, qui serva fresques en la memòria les dades de temps enllà ha respost a les nostres preguntes.

—.....?

—Erem una colla d'afectats a la música que pels volts de l'any sis vam organitzar un escamot per sortir per Pasqua a cantar Caramelles. Cosa que hi posàvem... a vam reeixir bastant airosa... el nostre propòsit. Teniem estatge en un bar de Sans i allí hi celebràvem els assaigs i canviàvem impressions. Al cap de tres anys, dalerosos de constituir-nos en entitat vam traslladar-nos a Hostafranchs, en local exclusiu per nosaltres. Era un pis i li tinguérem de trencar els embans. Cadascú hi portava el que podia per amoblar-lo. Als dos mesos érem uns trenta socis. Això l'any 1910.

De seguida ens preocupàrem de fer un estandart i, naturalment, de donar nom a l'entitat. Cadascú va aportar-hi la seva iniciativa i, entre els variis noms que fóren suggerits vam fer un sorteig resultant el que tenim: "L'Univers" que era precisament el que hi havia portat jo.

—.....?

—Per què vaig posar-hi aquest nom? Doncs, senzillament. Jo aspirava a fer una cosa ben gran. Una entitat de la qual es parlés en l'esdevenidor i, voleu un nom més indicat que "L'Univers" per una cosa així?

Aquesta ingenuïtat ens agrada. I seguim preguntant:

—.....?

—La vida normal de "L'Univers" consistia en celebrar actes culturals i benèfics, organitzar excursions i festivals d'esbarjo. Anys després i per donar més vida a l'entitat ens fusionàrem amb la "Cooperativa Segle XX", però per causes que no cal citar tinguérem de separar-nos i fou quan ens traslladàrem ací a Coll-Blanc. Molts dels socis ja hi vivien i, per tant, el lloc era ideal per anar estenten les ales.

Per aconseguir aquest estatge fou necessari que tots hi poséssim el coll. Precisaven quinze mil pessetes, i vam fer unes accions de cinc cada una. Hi hagué soci que se'n quedà ell sol cinquanta i cent. Avui ja són totes amortitzades. Tingueu present que el mobiliari sol del local ens costa vint-i-quatre mil pessetes.

—.....?

—Sí, hem assistit a variis concursos, i hem estat premiats en bastants d'ells. En un, que fou un concurs de caramelles a la plaça de Sant Jaume, vam arribar després de l'hora i així i tot ens donaren un premi ex-

traordinari de 300 pessetes, de les quals sols en vam rebre 100 que foren destinades als pobres.

També hem donat concerts en cases de beneficència, assils, etc. Arreu on se'ns demana la col·laboració per un fi noble hi fem capí.

A darrerries de l'any passat organitzàrem un concert al Teatre Victòria amb la col·laboració de L'Artesana del Poble Nou i La Unió de Cornellà. Tot i ésser al matí fou un gran èxit de públic. Vam cantar catorze peces de En Clavé.

—.....?

—Entre els directores que hem tingut hi ha el mestre Carles Clavé, nebot del mateix Clavé, que ha estat el que ha donat més puixança al nostre chor. A més d'altres que no recordo, hem tingut de director els mestres Domènech, Soler i l'actual Castells Cases.

—.....?

—Les composicions que cantem més a gust? La Maquinista i Els nets dels atmogàvers. Tot el d'En Clavé ens entusiasma, sabem?

Ara és el senyor Jolis qui respon a les nostres preguntes. Ell sap a bastament l'actual organització i les tasques que es porten a cap.

—.....?

—Tenim organitzat un bon quadre dramàtic que cada quinzena ens ofereix una escollida sessió de teatre. Hi ha l'escola per noies que dirigeixen dues intel·ligents mestresses i a les quals assisteixen unes 150 deixebles. Existeix el projecte, referent a les escoles, de fer-les exclusives pels associats, els quals, amb un petit augment a la quota social, podrien portar els fills a l'escola gratuïtament.

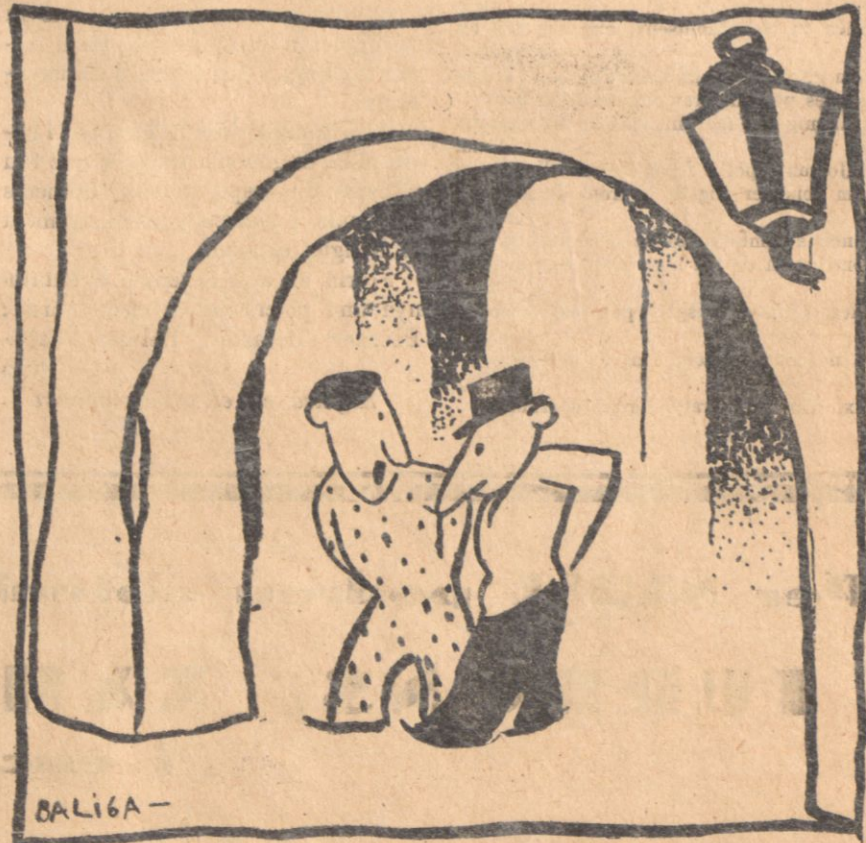
Hi hagué un temps que els vespres se celebrava una classe especial pels socis. Hi venien dos mestres. Dissortadament tinguérem de plegar. Hom preferia l'esbarjo a l'estudi. Tenim de dir-ho dolorosament.

—.....?

—Sí, tenim organitzada una Mútua amb un centenar d'inserits. Hi ha

(Segueix a la darrera pàgina)

Josep JANES i OLIVÉ

Vols dir que en Rueda en comptes d'enfadar-s'hi per les coses que li diuen a BANDERA no s'engreixarà per l'importància que li donen?
—I bé, home: també s'engreixen els garrins abans de fer-ne butifarres!